

Come Lie With Me

Chương 11 : Chương 11

Nàng không dám hi vọng, nhưng có vẻ như anh đã đúng. Anh mua một chiếc batoong thanh mảnh màu đen trông giống một cái gậy chống gọt cảm hơn là một thứ gì đó thực sự được dùng để tựa vào, và hàng sáng Miguel đều lái xe đưa anh đi làm. Lúc đầu Dione bứt rứt không yên mỗi lúc anh đi. Nàng sợ rằng anh có thể ngã và làm đau mình, rằng anh cố làm việc quá mức khiến bản thân kiệt sức. Sau một tuần nàng phải thừa nhận rằng anh đang mạnh lên trước thách thức của việc đi làm lại. Thay vì ngã, từng ngày từng ngày anh tiến bộ, bước đi nhanh hơn với ít nỗ lực hơn. Nàng cũng chẳng phải lo anh đang thúc đẩy bản thân quá mức; thể trạng của anh đang rất tuyệt, nhờ có chương trình của nàng.

Nàng gần như phát điên khi nghĩ về tất cả đám phụ nữ anh tiếp xúc hàng ngày; nàng tự biết anh quyến rũ ra sao, đặc biệt cùng với sự khập khiễng đầy hấp dẫn ấy. Khi anh trở về nhà hôm đầu tiên nàng đã gần như nín thở, chờ anh reo lên vui sướng, “Ồ, em nói đúng; nó chỉ là sự mê muội nhất thời. Em có thể ra đi được rồi.”

Nhưng anh không bao giờ nói câu đấy. Anh trở về nhà, hăm hở như lúc đi làm, rồi họ dành cả buổi chiều trong phòng tập, hoặc bơi lội nếu hôm đó trời ấm. Tháng mười hai là một tháng dễ chịu, với nhiệt độ buổi chiều chỉ ở tầm trên dưới hai mươi độ, cho dù ban đêm thỉnh thoảng nhiệt độ hạ xuống gần như là lạnh giá. Blake quyết định lắp thêm một hệ thống làm ấm nước ở bể bơi để họ có thể bơi kể cả vào ban đêm, nhưng anh có quá nhiều thứ trong đầu đến mức cứ phải trì hoãn nó suốt. Dione chẳng thèm quan tâm liệu bể bơi có được sưởi ấm hay không; tại sao phải quan tâm đến việc bơi lội trong khi nằm cả đêm trong vòng tay anh vẫn tốt hơn nhiều?

Mặc cho điều gì đã xảy ra, mặc cho cái kết đã được viết sẵn cho câu chuyện đặc biệt của họ, nàng vẫn luôn luôn yêu anh vì anh đã giải phóng nàng khỏi sự bủa vây của nỗi sợ trong nàng. Trong vòng tay anh nàng quên hết quá khứ và chỉ tập trung vào mỗi khoảnh khắc anh trao nàng, khoảnh khắc mà nàng sung sướng đáp trả.

Anh là người tình mà nàng cần; anh đủ chín chắn để hiểu phần thưởng

dành cho sự kiên nhẫn, và đủ láu cá để đôi lúc làm ra vẻ mất kiên nhẫn. Anh trao gửi, anh đòi hỏi, anh vuốt ve, anh thử nghiệm, anh cười, anh trêu chọc, và anh thỏa mãn. Anh bị mê hoặc một cách hạnh phúc bởi cơ thể nàng cũng như nàng mê đắm cơ thể anh, và đó là một kiểu ngưỡng mộ cởi mở mà nàng cần tới. Những sự việc đã xảy ra đã đóng khung tính cách nàng khiến nàng cảnh giác với những cảm xúc bị kìm nén, thậm chí những cảm xúc đó có là niềm hạnh phúc, và việc Blake đối xử với nàng bằng sự chân thành tuyệt đối đã tạo cho nàng một bộ phóng chắc chắn mà từ đó nàng vút lên như một người đàn bà, cuối cùng đã được an toàn trong sự nữ tính và bản năng tình dục của chính mình.

Những ngày của tháng mười hai là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời nàng. Nàng đã từng biết đến sự bình yên và toại nguyện, đó không phải là một thành tựu nhỏ nếu nghĩ đến nỗi kinh hoàng mà nàng đã trải qua, nhưng giờ đây với Blake nàng mới thực sự hạnh phúc. Chỉ còn thiếu một nghi lễ nữa thôi, còn đâu nàng gần như đã cưới anh rồi, và mỗi ngày trôi qua, ý nghĩ về việc trở thành vợ anh càng cắm rễ sâu hơn trong tâm trí nàng, chuyển từ trạng thái „bất khả thi“ sang „đáng nghi ngờ“, rồi sang „bấp bênh có chút cơ hội“, và sau đó tới tình trạng “có thể” đầy sợ hãi nhưng tràn trề hy vọng. Nàng từ chối cho phép mình nghĩ xa hơn tình trạng này, lo sợ sẽ thách thức số phận, tuy nhiên nàng vẫn bắt đầu mơ về những ngày, thậm chí là những năm dài cùng anh, và rồi nàng nhận ra mình đang nghĩ cách đặt tên cho những đứa con.

Anh đưa nàng đi mua sắm cho Giáng Sinh, điều nàng chưa bao giờ làm trước đây. Chưa từng có ai gần gũi với nàng đủ để nàng trao hay nhận quà. Khi Blake biết được điều đó, anh đã lao vào chiến dịch tổ chức một bữa tiệc Giáng Sinh thực sự lần đầu tiên cho nàng, một chiến dịch làm kinh hãi mọi sự tưởng tượng. Căn nhà được trang trí theo một kiểu pha trộn độc đáo nhưng không phải bao giờ cũng logic giữa phong cách truyền thống và phong cách sa mạc; tất cả đám xương rồng đều được diện những cái nơ lòe loẹt vui mắt hay thậm chí những quả bóng thủy tinh trang trí, nếu những cái gai của chúng đủ to. Anh đặt mua những cành nhựa ruồi cùng tầm gửi và giữ chúng trong tủ lạnh cho đến khi chúng có thể được lôi ra, Alberta cũng tham gia vào không khí lễ hội bằng cách sục sạo những quyển sách nấu ăn tìm công thức những món Giáng Sinh truyền thống.

Dione nhận thấy tất cả mọi người đều cố gắng biết bao vì nàng, và nàng

quyết tâm ném mình vào những sự chuẩn bị cùng những niềm vui. Bỗng nhiên có vẻ như thế giới có đầy những người quan tâm đến nàng và những người nàng quan tâm đến.

Nàng đã lo sợ rằng Blake sẽ khiến nàng ngỡ ngàng bằng cách tặng cho nàng rất nhiều những món quà đắt tiền, và nàng đã vừa nhẹ nhõm vừa hân hoan khi mở những gói quà để thấy rằng chúng đều chứa những món quà nhỏ, sâu sắc và tinh xảo còn hài hước nữa. Một cái hộp dài, phẳng lẽ ra có thể chứa một chiếc đồng hồ hay một cái vòng tay đắt tiền thì thay vào đó lại là một loạt những biểu tượng bé xíu khiến nàng phải bật cười: một thanh tạ tí hon, một chiếc giày thể thao, băng đô chặn mồ hôi, một chiếc Frisbee, một chiếc cúp vô địch đáng yêu và một chiếc chuông bạc nhỏ xíu thật sự có tạo nên những tiếng leng keng be bé khi nàng lắc nó. Một hộp khác chứa một chiếc lắc tay mà nàng có thể đính những biểu tượng kia vào; món quà thứ ba là một quyển sách bán chạy mà nàng đã nhật lên trong hiệu sách chỉ một tuần trước đó, rồi lại đặt xuống và quên mua nó bởi cơn lốc quay cuồng của việc mua sắm. Một chiếc khăn choàng bằng ren màu đen thả qua đầu nàng khiến nàng nhìn lên và mỉm cười với Richard, người đang ngắm nàng bằng một cái nhìn dịu dàng một cách kỳ lạ trong đôi mắt xám lạnh lẽo của anh. Quà của Serena làm nàng hụt hơi và nhanh chóng nhét nó trở lại hộp, khiến cho Serena cười lăn cười bò còn Blake thì ngay lập tức lại giằng lấy cái hộp khỏi nàng và giơ món quà ở bên trong lên: một chiếc áo rất chi là riêng tư với những đường cắt hình trái tim tại những nơi chiến lược.

“Đây là thứ chị đã bỏ qua mất khi chị mua đám quần áo để gây chiến đấy,” Serena nói cực ngậy thơ, đôi mắt xanh trong veo như một đứa trẻ.

“Aaaa, đám quần áo ấy” Blake thở dài đầy thỏa mãn.

Dione vội lấy cái áo liền quần....thứ....mặc kệ nó là gì....khỏi tay anh và thả nó trở lại hộp, hai má nàng đỏ rực. “Sao mọi người đều nhìn tôi thế?” nàng hỏi không thoải mái. “Tại sao mọi người không mở quà của mình đi?”

“Bởi vì em trông quá ư xinh đẹp,” anh trả lời nhẹ nhàng, cúi đầu xuống để chỉ có nàng là nghe thấy được. “Mắt em sáng lên như một cô bé con. Anh có một thứ nữa để em...à, bóc ra vào lúc muộn hơn tối nay. Chắc

em sẽ thích nó chứ?”

Nàng nhìn chăm chăm vào anh, tròng mắt mở lớn đến mức gần choán hết viền vàng bên ngoài. “Em thích đấy,” nàng thì thầm, cả cơ thể đã bị kích thích khi nghĩ về cuộc làm tình họ sẽ có tối nay, khi họ nằm dính vào nhau trên chiếc giường to của anh.

“Đây là một cuộc hẹn hò,” anh thì thầm.

Phần còn lại của đồng quà được mở ra giữa những tràng cười và những câu cảm ơn. Sau đó Alberta mang ra những cốc rượu rum nóng có bọt. Dione ít khi uống, từ những ngày đầu thừa thớ ấu nàng đã ác cảm với chất cồn, tuy nhiên nàng uống rượu rum bởi vì nàng đang hạnh phúc và thoải mái và bỗng nhiên những giới hạn đó chẳng còn quá quan trọng nữa. Rượu rum thấm êm ru qua cổ họng nàng, làm nàng tái đi, khi hết rồi nàng lại uống thêm một cốc nữa.

Sau khi Serena và Richard về, Blake giúp Dione bước lên cầu thang với một cánh tay đặt vững chãi quanh eo nàng. Anh đang cười khế, nàng dựa vào người anh, để anh phải đỡ hầu hết trọng lượng cơ thể nàng. “Có gì buồn cười à?” nàng hỏi ngái ngủ.

“Em đấy. Em đang ngà ngà say, và em đẹp tuyệt trần. Em có biết em đã mang cái nụ cười ngái ngủ ngọt ngào nhất trần đời đấy trong suốt mười lăm phút rồi không? Đừng có ngủ biến đi đấy nhé, ít nhất cũng phải đợi đến khi em xong cuộc hẹn hò giữa hai ta đã chứ.”

Nàng dừng bước trên bậc thang rồi nhào người vào vòng tay anh, cuốn mình quanh anh. “Anh biết là em sẽ không đời nào bỏ lỡ nó mà” nàng kêu gù gừ.

“Anh sẽ làm cho em không bỏ lỡ.”

Nàng để cho anh thuyết phục tròng vào người bộ đồ lót liền mảnh đầy khiêu khích mà Serena tặng, và anh làm tình với nàng trong khi nàng vẫn mặc bộ đồ đó trên người. Rồi ngay cả mẫu vải ấy cũng có vẻ như đang làm vướng anh, thế là cởi nó ra khỏi nàng. “Không có gì dễ thương như làn da của em,” anh thì thầm thì, trải những nụ hôn chi chít dọc qua bụng nàng.

Nàng cảm thấy đê mê, trí óc nàng hơi mờ mịt, nhưng cơ thể nàng lại rộn ràng, cong lên theo bản năng để đón những cú thúc nhíp nhàng đang mang nàng đến cực khoái khi anh ngừng lại, hôn khắp người nàng và lại chiếm lấy nàng lần nữa. Khi họ kết thúc, nàng nằm yếu ớt và run rẩy trên giường, lằm bằm phản đối khi cảm thấy anh rời khỏi nàng.

“Anh sẽ quay lại ngay,” anh cam đoan với nàng, và anh làm đúng như vậy, trọng lượng của anh ấn xuống đệm một cách quen thuộc. Nàng mỉm cười, nhắc tay lên chạm nhẹ vào anh mà không hề phải mở mắt.

“Đừng ngủ vội” anh cảnh cáo. “Chưa đâu. Em vẫn chưa mở món quà cuối cùng của em.”

Nàng chống mi mắt lên, “Nhưng em tưởng món quà chính là anhkhi chúng ta làm tình, em nghĩ rằng....” nàng bối rối lằm bằm.

Anh cười lục khục, trượt tay ra sau lưng nàng, dựng nàng ngồi dậy. “Anh rất vui khi em thích nó, nhưng anh đã có một thứ khác nữa cho em.” Anh đặt vào tay nàng một chiếc hộp dài và mỏng.

“Nhưng anh đã tặng em quá nhiều rồi,” nàng phản đối, choàng tỉnh khi chạm vào chiếc hộp.

“Nhưng nó khác. Món quà này là đặc biệt. Nào, mở nó ra đi.”

Anh ngồi đó với cánh tay vẫn ôm quanh người nàng, quan sát gương mặt nàng và mỉm cười khi thấy nàng lóng ngóng với đồng giấy bọc màu vàng kim trang nhã, những ngón tay nhanh nhẹn của nàng bỗng trở nên vụng về. Nàng nhắc nắp ra và nhìn chằm chằm vào một dây chuyền đơn giản đang nằm trên lớp vải lót sa tanh như thể một tấm lưới bằng vàng. Một trái tim đỏ thẫm, được mài giữa tinh xảo đính ở trên dây chuyền.

“Đó là ruby,” nàng lắp bắp.

“Không,” anh nhẹ nhàng chỉnh lại, nhắc nó lên khỏi hộp và đeo nó quanh cổ nàng. “Đây là trái tim của anh.” Sợi dây chuyền dài, và viên ruby hình trái tim trượt ngay xuống ngực nàng nằm yên vị giữa hai bầu

ngực, lấp lánh những ánh lửa thắm tương phản với làn da màu mật ong của nàng.

“Đeo nó mãi mãi nhé,” anh thì thầm, ánh mắt anh đặt trên những đường cong căng tròn mà món quà của anh đang gói lên. “Và trái tim anh sẽ luôn luôn chạm vào trái tim em.”

Một giọt nước mắt trong vắt tràn qua hàng mi và từ từ lăn xuống gò má nàng. Anh vươn tới và bắt nó bằng lưới. “Một chiếc nhẫn đính hôn là không đủ tốt đối với em, vậy nên anh trao cho em một trái tim đính hôn. Em sẽ đeo nó chứ, em yêu? Em sẽ lấy anh chứ?”

Nàng nhìn anh bằng đôi mắt mở lớn và sâu đến nỗi chúng có thể chìm đắm cả thế giới. Cả một tháng nàng đã chia sẻ giường cùng anh, cố gắng tự chuẩn bị sẵn sàng cho cái ngày khi mà nàng không thể làm như vậy được nữa, nhấm nháp từng khoảnh khắc có với anh để cố gắng thu gom lại những niềm vui giống như con sóc thu lượm những quả sồi, một đảm bảo để có thể vượt qua được mùa đông khắc nghiệt. Nàng chắc anh đã mất dần hứng thú đối với nàng, nhưng mỗi ngày anh đều quay về với nàng và ôm nàng trong vòng tay, nói với nàng rằng anh yêu nàng. Có lẽ cuối cùng giấc mơ không phải là giấc mơ, mà là hiện thực. Có lẽ nàng có thể dám tin tưởng.

“Vâng,” nàng nghe thấy mình run rẩy thốt lên khi trái tim và những nỗi mong mỏi khát khao lẫn át lí trí, song lí trí cũng ngay lập tức cố gắng thu hồi lại lãnh địa đã mất của nó bằng cách thêm vào, “nhưng cho em thời gian để quen với ý nghĩ này đã....Nó dường như có vẻ không thật lắm.”

“Tất nhiên là nó thật rồi,” anh lẩm bẩm, trượt tay dọc theo lồng ngực nàng cho tới lúc một bên vú căng tròn ấm áp lấp đầy lòng bàn tay anh. Anh nghiên cứu sự hoàn hảo tuyệt đối của phần da thịt mềm mại lờ mờ gân của nàng, phần núm nhỏ nhỏ căng cứng màu hồng đào ngay lập tức có phản ứng lại với cái chạm nhẹ nhất của anh, và cơ thể anh liền bắt đầu cứng lại bởi nhu cầu quen thuộc mà anh vẫn chưa bao giờ hoàn toàn thỏa mãn nổi. Nhẹ nhàng, anh đẩy nàng xuống vị trí nằm ngửa. “Với anh thì thời gian đính hôn dài cũng chẳng sao cả,” anh lơ đãng nói. “Hai tuần là cực kỳ nhiều rồi.”

“Blake! Em thì đang nghĩ đến khoảng thời gian vài tháng, không phải vài tuần!”

Anh nhìn lên sắc bén; rồi anh trông thấy sự không chắc chắn đầy hoảng sợ trên khuôn mặt nàng, ánh mắt anh mềm lại và miệng anh nở nụ cười mỉm. “Vậy thì chọn ra một ngày đi, em yêu, miễn là nó trong vòng sáu tháng tới và em không chọn ngày Chuột Chũi* hay ngày Cá Tháng Tư.”

(*Ngày chuột chũi - Groundhog day - Lễ hội nổi tiếng và lạ lùng diễn ra vào ngày 2 tháng 2 hàng năm tại Punxsutawney, Pennsylvania (Mỹ). Theo truyền thuyết là ngày dự báo sớm về chuyển biến thời tiết. Đúng vào ngày này, các chú chuột sẽ ra khỏi hang sau thời kỳ trú đông. Theo người dân vùng quan niệm, lúc những chú chuột ra khỏi cửa hang mà thấy bóng của chúng đổ dài trên mặt đất thì còn sáu tuần nữa mùa đông sẽ kết thúc, nếu không thấy bóng đổ tức là mùa xuân ấm áp đã đến. Nguồn: afamily.vn)

Nàng cố suy nghĩ tuy nhiên đầu óc bỗng dung rối loạn, hoàn toàn bị xao nhãng bởi cảm giác râm ran tuyệt vời của bàn tay anh trên khắp cơ thể. Những ngón tay anh trượt vào giữa hai chân nàng khiến nàng thở hổn hển, khoái cảm bắn xuyên qua cơ thể nàng. “ Ngày quốc tế lao động,” nàng nói, không còn thực sự quan tâm đến chuyện định ngày nữa.

Anh cũng đang bị rối loạn, các giác quan của anh bị xâm chiếm bởi vẻ đẹp ngây ngất của người phụ nữ đang nằm dưới bàn tay anh khi anh cố nghĩ xem nàng đang nói gì. “Lao động hả*? anh hỏi, bối rối và hơi sốc. „Sao lại phải lao động*?”

(*Ở đây tác giả chơi chữ. Nguyên văn là Dione nói „May Day“ - ngày Quốc tế Lao động. Blake nghe ra thành „may day“ - tín hiệu cấp cứu nên sau đó có hỏi lại “Em kêu gọi giúp đỡ à?”)

“Không...Ngày Quốc tế Lao động, không phải lao động gì cả,” nàng giải thích, nhấn mạnh để anh có thể nghe thấy cả cụm từ. “Ngày đầu tiên của tháng năm ấy.”

“Ngày đó thì làm sao?” anh lẩm bẩm, ấn đầu xuống để nếm hai bên nụ hoa cương cứng đang cám dỗ anh. Anh nhanh chóng mất hết hứng nói chuyện.

“Hôm đó chúng ta sẽ làm đám cưới,” nàng thở hổn hển, cơ thể nàng bắt đầu một điệu khiêu vũ chậm rãi, nhấp nhô.

Anh hiểu được nghĩa của những từ này và anh nhắc đầu dậy. “Anh không thể thuyết phục em cưới anh trước đó à?”

“Em..không biết” nàng rên lên. Những móng tay nàng bấm sâu vào vai anh. Theo cái cách mà đang cảm thấy lúc đó thì anh hoàn toàn có thể thuyết phục nàng bất cứ điều gì anh muốn. Mặc dù họ vừa mới làm tình xong, cả người nàng tràn đầy một niềm ham muốn cấp bách đến mức như thể nàng chưa có anh hàng năm rồi. Nàng quay qua anh, cơ thể mượt mà mềm mại ôm thúc giục anh, và không cần phải nói ra thì anh cũng biết nàng muốn gì. Anh nằm ngửa, hai tay dẫn dắt nàng khi nàng trườn lên anh rồi ấn anh xuống. Nàng trở nên hoang dại và khi nàng làm tình với anh theo cách này, sợi tóc dài đổ xuống bờ vai, rơi trên mặt anh khi nàng vươn người tới trước. Nàng suy tôn anh bằng điệu vũ cổ xưa đầy nhục dục của tình yêu, và trái tim bằng rubi nằm giữa hai bầu vú nàng như thể một giọt lửa.

Trong hai ngày sau đó không có gì xâm nhập vào niềm hạnh phúc mê đắm đang làm họ đắm đuối. Mọi người ai cũng hài lòng với cuộc đính hôn, từ anh chàng lăm lè Miguel cho đến cô nàng Serena sôi nổi. Alberta thì hài lòng như thể bà là người đã sắp đặt chuyện đó, và Angela cứ hát ngân nga suốt cả ngày. Serena chuyển tới lời chúc tốt đẹp nhất từ Richard; rõ ràng đám cưới chính là điều mà mọi người đều mong muốn, và Dione đã suýt quên mất tại sao lúc đầu nàng lại quá thận trọng thế.

Vào ngày thứ ba Serena ghé qua ăn tối, cô đến một mình và mặt tái nhợt, mặc dù vẫn rất bình tĩnh. “Em nghĩ em nên nói cho anh trước khi ai đó khác làm vậy,” cô nói lạnh lẽo. “Richard và em đang ly thân.”

Dione nén lại không há miệng ra vì sốc. Trong mấy tuần vừa rồi họ đã hòa hợp hơn rất nhiều khiến nàng cũng đã ngừng lo lắng về họ. Nàng nhanh chóng nhìn sang Blake và lại sốc một lần nữa bởi sự thay đổi trong biểu hiện ở anh. Nàng đã nhìn thấy anh cười, yêu, trêu chọc, giận dữ, thậm chí sợ hãi, nhưng chưa bao giờ trước đây nàng trông thấy anh đầy chết chóc và chăm chú như thế. Bất chợt, nàng nhận ra nàng chưa bao giờ thật sự cảm nhận được sức mạnh tính cách của anh, bởi anh

luôn kiểm chế hành động của mình vì nàng. Bây giờ thì phần cứng rắn như thép lạnh, phần sức mạnh thật sự của anh đang lộ ra khi anh chuẩn bị bảo vệ em gái mình.

“Em muốn anh làm gì?” anh hỏi Serena trong một tông giọng bình tĩnh, chết chóc.

Serena nhìn anh và thậm chí còn mỉm cười, hai mắt ngập tràn yêu thương. “Không gì cả,” cô nói đơn giản. “Đây là việc mà em phải giải quyết cùng với Richard. Blake, làm ơn, đừng để việc này ảnh hưởng tới mối quan hệ công việc giữa anh và anh ấy; ở đây em có lỗi nhiều hơn, nên sẽ không công bằng nếu anh đổ hết lên đầu anh ấy.”

“Làm sao mà lại là lỗi của em chứ?” anh gầm lên.

“Bởi vì đã không chịu trưởng thành và không chịu sắp xếp lại thứ tự ưu tiên của em trước khi mọi chuyện gần như đã quá muộn,” cô trả lời, một chút chất thép tương tự cũng lộ ra trong giọng nói ngọt ngào của cô. “Em sẽ không từ bỏ anh ấy, sẽ không từ bỏ mà không tranh đấu. Đừng hỏi em nữa, vì em sẽ không trả lời đâu. Anh ấy là chồng em, và đây là vấn đề riêng tư.”

Anh lặng lẽ đánh giá cô trong một lúc, rồi gật đầu cụt lủn. “Được rồi. Nhưng em biết là anh sẽ làm bất cứ điều gì có thể bất cứ khi nào em cần.”

“Đương nhiên làm em biết” cô nói, khuôn mặt giãn ra. “Chỉ là đây là thứ mà em phải tự mình làm. Em phải học để chiến đấu trận chiến của riêng mình.” Khi nói câu đó cô phóng sang Dione một ánh mắt có hàm ý, “Thấy không, tôi đang cố gắng.” Dione gật đầu xác nhận, rồi nhìn lên để phát hiện ra Blake đã để ý thấy sự trao đổi nhỏ này và đang nhìn nàng chăm chăm, trên mặt anh có một biểu hiện cứng rắn quyết tâm. Dione dụi dụi nhìn lại anh. Anh có thể hỏi nhưng nàng không bắt buộc phải trả lời. Nếu Serena muốn anh mình biết cô đang cố tình tạo khoảng cách giữa hai người thì cô đã tự mình nói cho anh. Nếu không anh sẽ phải tự mình tìm ra. Richard và Serena không cần thêm bất cứ sự can thiệp nào vào cuộc hôn nhân giữa họ nữa, nếu Blake phát hiện ra anh là nguyên nhân chính khiến họ phải ly thân, anh sẽ hoàn toàn có khả năng xử lý chuyện đó riêng với Richard.

Muộn hơn vào đêm đó, sau khi anh đã làm tình với nàng với một cường độ khiến cho nàng mê mụ và ngái ngủ, anh mới lười biếng nói. “Có chuyện gì giữa em và Serena thế? Tất cả những liếc mắt đầy ngụ ý kia hẳn phải có ý nghĩa gì đó.”

Đây đúng là một phát tấn công lén lút, nàng nhận ra, vật lộn lấy lại sự sáng suốt. Anh vẫn làm tình với nàng như mọi khi, đợi cho đến khi nàng sắp ngủ thiếp đi và tóm lấy nàng khi nàng không phòng vệ. Để cho bình đẳng, nàng cuộn mình sát vào anh và lướt tay dọc xuống người anh trong những cái vuốt ve dài, chậm rãi. Khi nàng trượt đến bắp đùi anh, nàng được thưởng bằng sự căng lên của toàn bộ cơ thể anh.

“Nó chẳng là gì cả,” nàng rì rầm, nhấn những nụ hôn mềm mại nóng bỏng lên ngực anh. “Chỉ là cuộc trò chuyện giữa chúng em hôm cô ấy đưa em đi mua sắm cái đồng quần áo gọi cảm mà anh cực thích ấy. Cô ấy chắc hẳn bí mật tôn sùng đám đồ lót không đứng đắn. Cô ấy đã nhặt hầu hết đồng quần áo ngủ ít ỏi ở đó và rồi lại tặng em cái áo lót liền thân ấy vào Giáng Sinh.”

Những ngón tay cứng rắn vòng quanh cổ tay nàng, nhắc tay nàng khỏi người anh. Vươn người lên, anh bật đèn ngủ, ánh sáng tràn lên người họ. Dione nhìn anh, biết rằng anh muốn nhìn thấy những sắc thái biểu hiện trên mặt nàng. Nàng cố che giấu những suy nghĩ của mình, nhưng một chút bất an lạnh lẽo làm da nàng nổi gai ốc khi nàng nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh lục sắc bén đó.

“Em đừng cố gắng thay đổi chủ đề nữa,” anh yêu cầu gay gắt. “Có phải Serena bảo em tránh xa Richard không?”

Lại chuyện này! Nàng cứng người, giận dữ hòa lẫn với đau đớn khi thấy Blake vẫn tiếp tục buộc tội nàng lén lút gặp Richard. Làm sao anh có thể nghĩ thế về nàng? Nàng chỉ mới vừa đồng ý lấy anh hai ngày trước đó, nhưng bằng cách nào đó anh vẫn không thể bỏ được ra khỏi đầu cái ý nghĩ rằng nàng có quan hệ với một người đàn ông khác. Nàng ngồi dậy, tấm chăn rơi xuống eo, nhưng nàng đang quá tức giận để có thể để ý xem nàng có đang khóa thân hay không.

“Có cái quái gì với anh thế?” nàng điên tiết hỏi. “Anh nghe như thể một

cái cửa rỉ ấy. Có cái gì khiến anh cứ luôn nghi ngờ em thế? Tại sao em luôn là nguyên nhân của mọi rắc rối giữa Serena và Richard?”

“Bởi vì Richard chưa bao giờ có thể rời mắt khỏi em khi bọn em gặp nhau,” anh trả lời, miệng mím thành đường thẳng.

“Em không phải chịu trách nhiệm về mắt của anh ta!” sự bất công của chuyện này khiến nàng muốn hét lên.

“Thật không?” anh quát. “Mỗi lần em nhìn cậu ta, nó đều có vẻ như thể hai người đang trao đổi những thông điệp bí mật ý.”

“Anh vừa kết tội em làm đúng cái điều ấy với Serena đấy. Chắc em cũng lảng nhãng với cô ấy đúng không?” Dione nổi đóa lên. Nàng nắm chặt bàn tay trong nỗ lực kiểm soát cơn thịnh nộ đang bộc phát trong nàng. Sẽ là ngu ngốc nếu nàng mất kiểm soát, nên nàng bắt mình hít vào một hơi thật sâu, điềm tĩnh và để thả lỏng các cơ bắp.

Mắt anh nheo lại nhìn nàng, “Nếu em không có gì để giấu diếm thì tại sao em lại không nói cho anh Serena có ý gì khi nó nói như thế?” anh hỏi.

Lại một phát tấn công lén lút nữa. Nàng ghi nhận cú đánh và nhận ra anh lại một lần nữa tóm lấy nàng khi nàng bị tuột mất sự kiểm soát. “Nếu anh quá tò mò thế tại sao anh không đi mà hỏi cô ấy?” nàng đáp chua cay, nằm xuống trở lại, quay lưng về phía anh và kéo chăn lên tận cằm.

Nàng nghe thấy hơi thở anh rít qua răng và chỉ trong nháy mắt sau cái chặn bị hất ra khỏi người nàng và bị ném xuống phía cuối giường. Một bàn tay cứng như sắt tóm lấy vai nàng và xoay nàng lại, ấn nàng nằm ngửa. “Đừng có quay lưng lại anh,” anh cảnh báo nhẹ nhàng, và cảm giác bất an lạnh lẽo trong nàng chuyển sang nỗi kinh sợ băng giá.

Lặng lẽ, khuôn mặt trắng bệch và bất động, nàng hất tay anh ra khỏi vai. Nàng đã chưa, chưa bao giờ chịu đựng một cách thụ động, ngay cả khi kháng cự khiến nàng còn bị đánh đau hơn. Nàng không hề suy nghĩ, chỉ phản ứng lại theo bản năng, kiểu kháng cự tự động của những người chiến đấu để sống sót. Khi anh vươn tới nàng, tức giận bởi sự từ chối

của nàng, nàng lẩn tránh bàn tay anh và trượt khỏi giường.

Việc đó là Blake cũng chẳng còn quan trọng. Bằng cách nào đó điều đó còn làm cho sự việc trở nên tệ hơn. Hình ảnh của anh nhòe vào hình ảnh của Scott và nàng cảm thấy một cơn đau như cắt khiến nàng gằn như khụy xuống. Nàng đã tin anh, yêu anh. Làm sao anh có thể phản bội nàng như vậy, khi anh đã biết rõ nàng đến thế? Cảm giác bị phản bội khiến nàng gằn như nghẹn thở.

Anh nhảy khỏi giường và tóm lấy nàng khi nàng vươn tay ra về phía tay nắm cửa. Anh nắm lấy khuỷu tay và xoay nàng lại. “Em sẽ không đi đâu cả!” anh gầm lên. “Quay trở lại giường.”

Dione giật mạnh khỏi tay anh, lại dính sát cơ thể nàng vào cửa. Đôi mắt vàng kim của nàng không nhìn thấy gì, mở lớn khi nhìn chằm chằm vào anh. “Đừng chạm vào tôi,” nàng hét lên khàn khàn.

Anh lại vươn tới nàng lần nữa, nhưng đột ngột dừng lại khi anh nhìn nàng và thấy biểu hiện bất động trong mắt nàng. Nàng tái mét, nhợt nhạt đến nỗi anh sợ rằng nàng sẽ ngất xỉu bất cứ lúc nào, nhưng nàng vẫn cố giữ mình đứng thẳng. “Đừng chạm vào tôi,” nàng lại nói lần nữa, và hai cánh tay anh nặng nề rơi xuống cạnh người.

“Bình tĩnh nào,” anh nói dỗ dành. “Mọi chuyện ổn rồi. Anh sẽ không làm em đau, em yêu. Hãy quay trở lại giường nào.”

Nàng không di chuyển, mắt nàng vẫn khóa chặt vào anh khi nàng đang đánh giá từng cử động của anh cho dù là nhẹ nhất. Thậm chí ngực anh giãn nở mỗi khi thở cũng tác động lên các giác quan của nàng. Nàng nhìn thấy lỗ mũi anh phập phồng, những ngón tay anh co lại.

“Ổn rồi,” anh lặp lại. “Dee, chúng ta chỉ tranh cãi thôi, tất cả chỉ có thế. Chỉ là tranh cãi thôi. Em biết là anh sẽ không đánh em mà.” Anh từ từ đưa tay về phía nàng, nàng nhìn những ngón tay anh đang đến gần. Bằng cách nào đó cơ thể nàng tuy không hề cử động nhưng vẫn thu vào, co rúm lại cố gắng tránh cái chạm của anh. Ngay trước khi anh chạm được vào nàng, nàng trượt nhanh sang bên, tránh xa khỏi bàn tay đe dọa của anh.

Không nhụt chí, anh đi theo, di chuyển theo nàng nhưng không tiến tới gần hơn. “Em đi đâu thế?” anh nhẹ nhàng hỏi.

Nàng không trả lời. Mắt nàng đang rất cảnh giác, thay cho cái nhìn mù lòa. Blake đưa cả hai tay về phía nàng, lòng bàn tay ngửa lên nài xin.

“Em yêu, đưa tay em cho anh đi,” anh thì thầm, tuyệt vọng len vào tĩnh mạch anh, làm máu anh đông lại. “Làm ơn hãy tin anh; anh sẽ không bao giờ làm em đau. Trở lại giường với anh rồi để anh ôm em nào.”

Dione nhìn anh. Nàng cảm thấy thật kì lạ, giống như một phần trong nàng đang lùi lại sau và quan sát tình hình. Việc này đã từng xảy ra trước đây, với Scott, như thế nàng bằng cách nào đó phải tách rời bản thân khỏi cái xấu xa đang xảy ra với mình. Cơ thể nàng phản ứng một cách không suy tính, cố gắng tự bảo vệ nó, trong khi tâm trí lại triển khai một cơ chế bảo vệ riêng bằng cách phủ một tấm màn không thực lên những gì đang xảy ra. Bây giờ cảnh này đang được lặp lại với Blake, nhưng vì một lý do nào đó nó lại rất khác. Scott chưa bao giờ đi theo nàng, chưa bao giờ nói với nàng bằng một giọng ngân nga và khàn khàn như thế. Blake muốn nàng đưa tay cho anh và trở lại giường với anh, nằm cạnh anh như thể chưa có gì xảy ra. Nhưng điều gì đã xảy ra? Anh đã giận dữ, đã tóm lấy vai nàng, ném nàng nằm ngửa.....không, đó chính là Scott. Scott đã có lần làm điều đó nhưng lúc đó họ không ở trên giường.

Trán nàng nhăn lại và nàng nhắc cả hai tay lên xoa trán. Lạy Chúa, chẳng lẽ nàng sẽ không bao giờ thoát khỏi Scott, khỏi những gì hắn ta đã làm cho nàng? Cơ giận của Blake đã làm sống lại những kí ức về quãng thời gian ấy, và cho dù nàng không nhầm lẫn nhân dạng của họ, nàng đã phản ứng với Scott, không phải với Blake. Blake không làm đau nàng; anh đã cáu giận, nhưng anh không làm đau nàng.

“Dee? Em ổn chứ?”

Giọng nói lo âu đầy thương yêu của anh làm nàng không thể chịu nổi. “Không,” nàng trả lời, giọng nàng nghẹn lại giữa hai bàn tay. “Em không biết liệu em có bao giờ ổn được nữa hay không.”

Đột nhiên nàng cảm thấy cái chạm của anh, tay anh nắm lấy cánh tay

nàng, từ tốn kéo nàng về phía anh. Nàng có thể cảm nhận sự căng thẳng ở anh khi anh ôm nàng vào lòng. “Đương nhiên là em sẽ ổn” anh cam đoan với nàng, hôn lên thái dương nàng. “Quay trở lại giường với anh; em bị lạnh rồi.”

Bỗng nhiên nàng thấy lạnh, hơi lạnh của màn đêm phủ trên làn da trần của nàng. Nàng đi cùng anh trở lại giường, để anh đặt nàng vào trong chăn và kéo tấm phủ lên cho nàng. Anh đi vòng sang phía đối diện, tắt đèn và leo lên giường nằm cạnh nàng. Cẩn thận, như thể anh đang cố không làm nàng giật mình, anh kéo nàng vào vòng tay anh, giữ nàng thật chặt bên cạnh anh.

“Anh yêu em,” anh nói trong bóng tối, chất giọng thấp rung lên trên da nàng. “Anh thề, Dee, rằng anh sẽ không bao giờ chạm vào em khi cáo giận. Anh yêu em quá nhiều để khiến em phải trải qua điều đó một lần nữa.”

Nước mắt nóng hổi thiêu đốt hai mắt. Làm sao anh có thể xin lỗi cho một điều mà về bản chất chính là một khiếm khuyết của nàng chứ? Sẽ mất bao lâu trước khi anh bắt đầu oán giận cái thiếu sót này trong bản tính của nàng đây? Anh sẽ không bao giờ còn có thể cư xử tự nhiên với nàng nữa, và sự căng thẳng ấy sẽ chia rẽ họ. Những cặp đôi bình thường cũng cãi nhau, hét vào mặt nhau, biết rằng sự tức giận sẽ không làm tổn hại đến tình yêu giữa họ. Blake sẽ tự kiểm chế mình, sợ rằng tình huống tương tự sẽ lại xảy ra; liệu Blake sẽ dần ghét nàng vì anh thấy bị hạn chế bởi nàng không? Blake xứng đáng với một ai đó trọn vẹn, ai đó tự do, vì anh cũng tự do như thế.

“Có lẽ sẽ tốt hơn nếu em ra đi,” nàng nói, từ ngữ run rẩy bất chấp mọi nỗ lực của nàng giữ cho giọng nói bình tĩnh.

Cánh tay đang ở dưới cổ nàng căng lên, anh nhòe dậy tựa lên khuỷu tay, bóng anh lơ mờ trên nàng trong màn đêm. “Không,” anh nói, và anh đã đạt được sự kiên quyết mà nàng đã cố gắng có được nhưng đã thất bại. “Em đang ở nơi em thuộc về, và em sẽ ở lại đó. Chúng ta sẽ làm đám cưới, nhớ chứ?”

“Đấy chính là điều em muốn nói,” nàng phản đối. “Làm sao chúng ta có thể sống cùng nhau nếu anh cứ luôn phải cân trọng lời nói và hành

động của mình, sợ rằng sẽ làm em buồn? Anh sẽ căm ghét em, và em sẽ căm ghét bản thân mình!”

“Em chỉ đang lo lắng chuyện không đâu,” anh nói ngắn gọn. “Anh sẽ không bao giờ ghét em, vậy nên quên điều ấy đi.”

Sắc thái trong giọng nói của anh cắt vào lòng nàng. Nàng rơi vào im lặng, tự hỏi tại sao có lúc mình lại ngu ngốc đến nỗi thực sự tin rằng họ có thể có một cuộc sống bình thường cùng nhau cơ chứ. Đến giờ nàng lẽ ra đã phải biết được rằng đời nàng sẽ chẳng có được tình yêu. Blake không yêu nàng; chẳng phải lương tri nàng đã nói cho nàng biết như thế ngay từ đầu rồi sao? Anh chỉ mê đắm nàng, bị quyến rũ bởi thử thách chinh phục nàng và bầu không khí theo kiểu nhà kính tạo ra bởi chương trình tập luyện khắc nghiệt của anh. Nhà kính sản sinh ra những mùa hoa rực rỡ, nhưng nàng phải ghi nhớ rằng những mùa hoa này không thể có trong thế giới thực.

Họ phải sống trong bầu không khí được bảo vệ chu đáo ấy; họ sẽ héo mòn và chết đi khi họ tiếp xúc với những yếu tố thường là không thân thiện của một cuộc sống bình thường.

Đỉnh cao của cơn mê đắm của Blake cũng đang chết dần, không phải vì anh bị hấp dẫn bởi một người phụ nữ khác như nàng đã từng lo sợ, mà bởi vì nó hàng ngày phải đối đầu với thực tế.

LINK Truyện:

Come Lie With Me

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/come-lie-with-me-3045939.html>

LINK Chương này:

Chương 11

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/come-lie-with-me-3045939/chuong-11.html>